

[Stinus.]

ninger er ikke udtryk for radikal surhed, således som det er blevet hævdet i en artikel af en af partiet venstres repræsentanter i FN-delegationen.

På samme måde som vi nærer bekymring på grund af folketingets manglende muligheder for at følge den del af u-landsbistanden, som går via EF, føler vi, at samarbejdet mellem de ni i FN medfører, at betydningen af at have folketingsmedlemmer i FN-delegationen som regeringens rådgivere er stærkt reduceret i løbet af de sidste 3 år. Det radikale venstre kender og accepterer folketingsmedlemmers plads i delegationen. Det er regeringen, som er ansvarlig for FN-politikken, men forudsætningen for, at folketingsmedlemmers deltagelse i delegationen til FNs generalforsamling fortsat skal være af nogen betydning, er, at de på en eller anden måde inddrages i de konsultationer, som finder sted mellem EF-landenes repræsentationer i FN. Som tingene har udviklet sig efter vor tilslutning til EF, præsenteres problemerne for politikerne i FN-delegationen, når konsultationerne mellem de ni har fundet sted, når man har konsulteret sig frem til enighed om en fælles holdning, en ens stemmeafgivning, et fælles indlæg osv., hvilket i praksis betyder, at intet kan ændres, når konsultationsresultatet forelægges delegationen. Man får problemerne til efterretning, hvad der naturligvis kan være af værdi i sig selv, men en sådan orientering behøver politikerne jo ikke rejse til New York for at få. Jeg erkender, at FN-delegationens politikere i teorien fortsat har mulighed for at påvirke og eventuel få ændret en EF-indstilling, men i realiteten eksisterer denne mulighed ikke længere.

Det er med beklagelse og bekymring, at netop det radikale venstre giver udtryk for dette synspunkt, men vi gør det naturligvis i det håb, at vi kan få en drøftelse af, hvordan vi retter op på forholdet, således at det fortsat vil være af betydning, at folketingsmedlemmer deltager i FNs generalforsamling, både for regeringen og for politikerne selv.

Jeg er glad for, at udenrigsministeren igen i år vil tage initiativet til et møde med delegationen til den sidste generalforsamling. Det vil være en god lejlighed til at tage de her rejste problemer op til diskussion.

Må jeg i øvrigt tilføje og stærkt understrege, at det radikale venstre ikke deler den meget negative indstilling over for samarbejdet i FN,

som i den senere tid er kommet til udtryk fra forskellig side, senest i fremskridtspartiets indlæg her i dag. Jeg behøver næppe at tilføje, at vi slet ikke kan tage fremskridtspartiets forslag om dansk udmeldelse af FN alvorligt.

Den udvikling, som har fundet sted i samarbejdet mellem de ni i en EF-sammenhæng, er nok symptomatisk for den udvikling, som har fundet sted på hele det udenrigspolitiske område siden 1970, og i særdeleshed i de sidste 3 år siden vort medlemskab af EF tog sin begyndelse. Det er, som det hedder i Tindemans' rapport, blevet fast praksis at fastlægge en fælles politik.

Det radikale venstre er ikke imod en sådan udvikling, selv om den vel nok er kommet til at forløbe hurtigere, end de fleste regnede med i 1972, men vi må forlange, at folketinget på alle områder får mulighed for at følge og øve indflydelse på en sådan fælles udenrigspolitik. Dette krav bliver endnu mere aktuelt på baggrund af Tindemansrapportens forslag om – og jeg citerer igen fra rapporten:

»... at der gøres en ende på den skelnen, som endnu i dag består mellem de minister-møder, der beskæftiger sig med det politiske samarbejde, og de ministermøder, der beskæftiger sig med spørgsmål, som omfattes af traktaterne.«

Dette forslag om ét enkelt beslutningscenter og forslaget om, at medlemsstaternes politiske forpligtelse, der i dag er grundlaget for det politiske samarbejde, omdannes til en juridisk forpligtelse, er ensbetydende med, at den koordinering af landenes politik, som finder sted i dag, afløses af en egentlig fællespolitik, af en forpligtelse til at nå frem til et fælles standpunkt, hvilket – og jeg bruger nu atter Tindemansrapportens egne ord – »naturligvis indebærer, at mindretallets synspunkter må tilpasses flertallets efter endt debat.«

Hvis der skal være nogen mening i at tale om en europæisk union, må dette nok være en station på vejen, men det radikale venstre er ikke parat til at tage dette skridt nu.

Vi erkender, at vore – i betydningen Danmarks – muligheder for udenrigspolitisk indflydelse gennem samarbejdet med de øvrige EF-lande i visse henseender er blevet større. Vi erkender også, at vore udenrigspolitiske informationskilder er øget betydeligt, og at de informationer, hvorpå vi kan grunde vor uden-